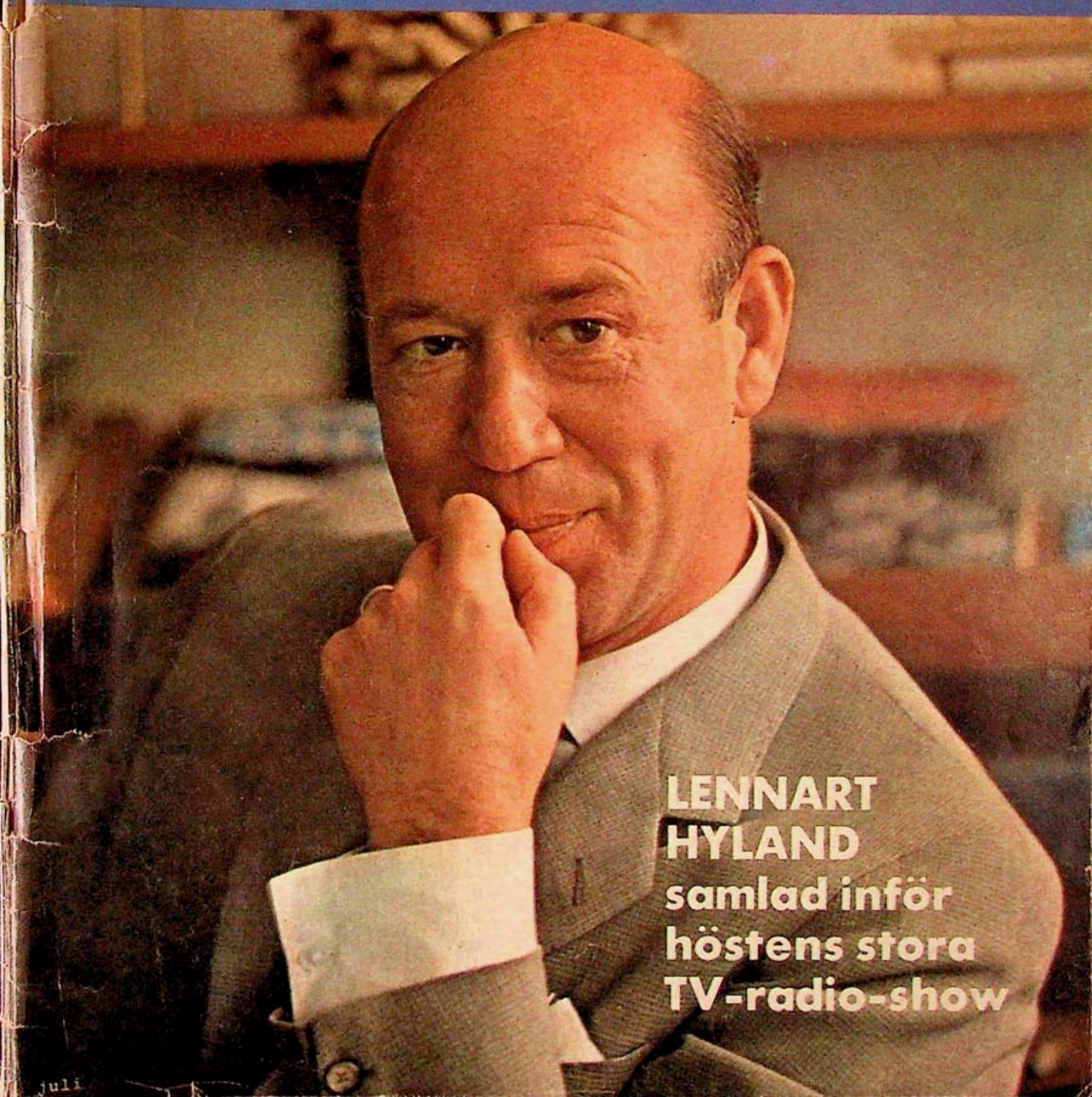
NYA FOLKET I BILD

MED **aktuellt** FRÅN HELA VÄRLDEN

NUMMER 30 23–29 JULI 1963 PRIS 1 KR INKL. OMS

LENNART HYLAND samlad inför höstens stora TV-radio-show

VILDSVINET I FLODEN

Efter veckor av fredlig vistelse i Tilis by blev det komplikationer. Tilis folk fick oro i kroppen och beslöt att anfalla sina antagonister los santiagos. Då var det säkrast att vi höll oss undan, sade Tili, som redan börjat hetsa upp sitt folk med danser och starkt dricka. Så vi lastade kanoterna och gav oss iväg. På floden mötte vi det simmande vildsvinet...

ÄVENTYR Efter en veckas vistelse hos Tili bröt vi hastigt upp. En jibaro som vi inte sett tidigare kom till Tilis hus och det föreföll som om han bragt alarmerande nyheter, ty långa allvarliga diskussioner och rådplägningar följde. Tili såg inte längre så blid ut och sa irriterat att nu ville han inte ha besökare längre, nu var det på tiden att vi alla kom iväg. De fyra indianerna från Arapicos som gästade Tili fick bråttom att ta farväl, och Don Lucho och César Olalla ansåg att vi nog också gjorde bäst i att snarast lämna boplatsen.

Vi meddelade därför Tili att vi skulle återvända uppför Pastazafloden nästa morgon.

På natten, som var stjärnklar, sov vi utanför huset; det kändes säkrare, särskilt som Tili och hans gäng konsumerade väldiga kvantiteter chicha och snart var onyktra och skräniga. De fortsatte att dricka nästan hela natten. De hade hållit krigsråd och beslutat att inte invänta anfall från antagonisterna "los santiagos" utan i stället själva göra en attack mot dem.

I gryningen packade vi våra grunkor och tog farväl. Efter två dagars färd anlände vi till Teraris boplats. Vi tog farväl av hövdingen och fortsatte uppför Río Copataza. Vi hade nu med oss ännu en man utom de tre bärare som följt oss från Sarayacu, ty vi hade nu tyngre bördor. Vår nye man var en jibaro från Teraris boplats, en glad och pratsam liten karl vid namn Piasa.

Vädret var fint och vattenståndet i floden just lagom och om färden uppför Copataza hade inte varit mycket att berätta om vi inte hade fått syn på detta olycksaliga vildsvin just innan vi skulle nå vårt mål, det övergivna huset där vi tidigare hade övernattat.

Det kom simmande över floden, från vänstra stranden till den högra, och när vårt folk upptäckte det blev de alldeles vilda. De drev fram kanoterna med sina stakar så hårt de nånsin orkade, och de hade mord i blicken!

Den kanot i vilken Don Lucho och César Olalla färdades med två indianer, Isidor och Salvador, låg ett par båtlängder före vår, och de stakade nu upp vid sidan av det simmande vildsvinet. Isidor måttade ett slag med sin skogskniv mot besten, men halkade och förlorade balansen och flög på öronen i floden. Salvador försökte då drämma till svinet med sin stake, men missade, och det vettskrämda djuret kom in på grunt vatten och började vada i land.

Min kanot hade under tiden dirigerats in mot stranden, och mina båda indianer, Piasa och Bacunda, kastade sig i land med stakarna i högsta hugg. Det jagade djuret hade nu fått fast mark under fötterna och rusade uppför stranden mot urskogskanten med Piasa och Bacunda efter sig. Djuret hade ett ordentligt försprång, men när det skulle ta sig uppför strandbrinken hasade det ner igen. Piasa var alldeles inpå vildsvinet och slog till med staken. Men han missade, och nu var det i stället svinet som gick till attack och sköt rätt emot Piasa.

Vad som sen hände gick så snabbt att jag inte uppfattade det i detalj. Men jag såg vildsvinet alldeles inpå Piasa, som plötsligt släppte staken och sprang ner mot stranden medan han höll sin vänstra arm med högra handen, och jag märkte att skjortärmen var rödfärgad av blod. Vildsvinet gjorde ett nytt försök att klättra uppför brinken, men nu var det för sent: hans förföljare — Salvador hade förenat sig med Bacunda — var över det arma djuret med sina stakar och snart låg det i dödsryckningar.

Piasa blödde svårt från några djupa sår. Vi desinficerade såren och förband dem provisoriskt och gav honom ett par smärtstillande tabletter. Om någon timme borde vi vara framme vid huset, och då skulle vi sköta om hans sår bättre.

Väl framme undersökte jag honom. Vildsvinets långa betar hade trängt nästan igenom armen. Vi kokade vatten och tvättade och desinficerade såren, och Piasa fick penicillintabletter, de enda antibiotica jag hade kvar.

Medan jag skötte om Piasa tog indianerna hand om det ondas upphov, vildsvinet, som flåddes och styckades. Alla utom Piasa lät sig väl smaka av kvällsmaten.

Mitt förslag var att Piasa i sällskap med sin vän Bacunda (som också kom från Teraris boplats) tidigt nästa morgon skulle starta mot Sarayacu, som de utan bördor skulle kunna nå samma dag. Där kunde Raúl del Salto, den evangeliske missionären, ta hand om den sjuke. Han hade ett välförsett apotek. Men det ville inte Piasa höra talas om. Han litade mera på sin egen medicinman och var rädd för de vitas injektioner. Han ville tillbaka till sitt hus. Hans beslut gick inte att rubba, och vi kunde ju inte gärna tvinga honom med oss med våld (även om det i det här fallet kanske hade varit försvarligt), och följden blev att Piasa stannade kvar i det övergivna huset. Vi lämnade penicillin och smärtstillande tabletter hos honom och även mat. Han ämnade följa med en kanot som väntades passera huset på förmiddagen eller, om den inte dök upp, till fots ta sig hem på en *pica*, en stig, som ledde till Teraris hus. Jag gjorde ett sista försök att få honom att ändra på sitt beslut, men han bara ruskade på huvudet.

På kvällen kom vi till en liten flod där vi övernattade, och nästa dag på eftermiddagen nådde vi Sarayacu.

Från Sarayacu skulle jag nu per flyg återvända till Shell Mera och därifrån till Quito, medan outtröttlige Don Lucho ämnade fortsätta sina färder till andra indianboplatser vid Bobonazafloden. Don Raúl, den evangeliske missionären, sände ett radiomeddelande till Shell Mera och bad kapten Vera att enligt löfte hämta mig med sin Cessna. Men jag fick vänta mycket länge på honom.

Kapten Vera hade flugit till Guayaquil på kusten emedan hans fru var sjuk. Efter några dagar kom han tillbaka till Quito, men kunde inte flyga vidare till Shell Mera, ty Cessnan måste genomgå reparation. Den dag den var all right igen blev vädret dåligt. Efter ett par dagar blev vädret bättre, men Cessnans radio fungerade inte och måste först fixas. Nu var radion klar, men vädret omöjligt.

— Paciencia! Tålamod! sa Don Lucho när han såg att väntan började gå mig på nerverna.

Vad som *fanns* i överflöd i Sarayacu var *arinillas*, de små blodsugande flugorna. De höll på att driva oss till vanvett. Och inte bara oss utan även byborna, som aldrig tidigare hade varit med om en sådan invasion. Särskilt de halvnakna och alltid barbenta barnen var det synd om; de var helt sönderbitna och hade armar och ben fulla av infekterade sår. Och influensaepidemin, som härjat i Sarayacu vid mitt första besök där, fortsatte och skördade nästan dagligen nya liv.

Livet i en djungelby är inte alltid så romantiskt!

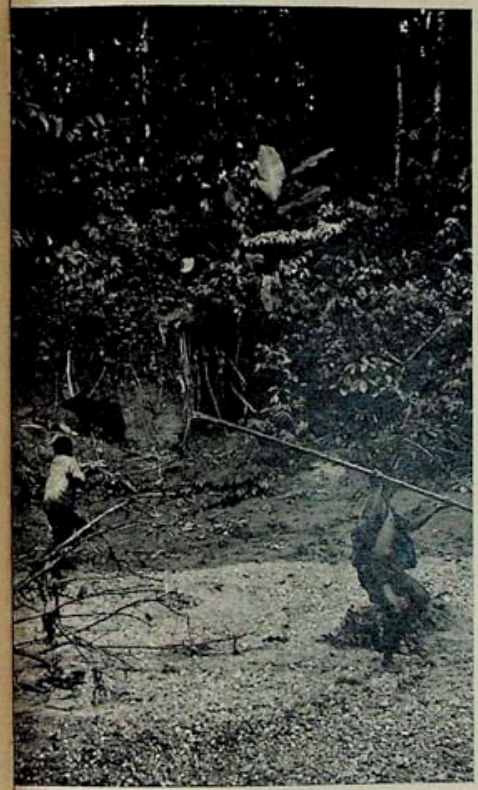
En dag, nära två veckor efter min återkomst till Sarayacu, när jag nästan hade uppgett hoppet om att Cessnan skulle komma och hämta mig, satt jag hemma hos del Salto, missionären, och drack kaffe då vi hörde planet komma. Jag hade allt packat och klart, så det var bara att rusa hem till huset där vi logerade efter bagaget, och en halvtimme senare kunde jag vinka adjö åt mina färdkamrater och mina vänner i Sarayacu.

Planet tog sats, hoppade fram som en groda över det inte särskilt jämna lilla flygfältet, lyfte, klarade ett väldigt djungelträd med några minuter och satte så nosen mot Shell Mera. 45 minuter senare satt jag på en restaurang och drack en iskall öl och sög på en Chesterfield. ■

NÄSTA AVSNITT: DJUNGELFLICKAN ELSA

Vi var nästan framme då vi mötte det simmande vildsvinet.

Piasa sprang för nära vildsvinet som gick till motanfall, och Piasa fick armen upprispad. Jag ville ta honom till läkare, men Piasa litade bara på sin medicinman.

